

Solemnitat del Sagrat Cor de Jesús (B)

Text de l'Evangeli (Jn 19,31-37): En aquell temps, era divendres, per als jueus era el dia de la preparació, i els cossos no es podien quedar a la creu durant el repòs del dissabte, més quan aquell dissabte era una diada solemníssima. Per això els jueus van demanar a Pilat que trenquessin les cames dels crucificats i traguessin els seus cossos. Hi anaren, doncs, els soldats i van trencar les cames del primer i les de l'altre que havia estat crucificat amb Jesús.

Quan arribaren a Jesús, es van adonar que ja era mort i no li trencaren les cames, però un dels soldats li traspassà el costat amb un cop de llança, i a l'instant en va sortir sang i aigua. El qui ho veié en dóna testimoni, i el seu testimoni és digne de crèdit. Ell mateix sap que diu la veritat, perquè també vosaltres cregueu. En efecte, tot això va succeir perquè s'havia de complir allò que diu l'Escriptura: 'No li han de trencar cap os'. I en un altre lloc l'Escriptura diu: 'Miraran aquell que han traspassat'.

«Un dels soldats li traspassà el costat amb un cop de llança»

P. Raimondo M. SORGIA Mannai OP
(San Domenico di Fiesole, Florencia, Itàlia)

Avui se'ns ofereix davant els ulls del cos —millor encara, davant dels “ulls interiors”, il·luminats per la fe— la figura del Crist que, tot just mort en Creu, tingué el costat obert pel cop de la llançada infligida pel centurió. «A l'instant en va sortir sang i aigua» (Jn 19,34). Espectacle angoixós i, alhora, eloqüentíssim! No hi ha ni el més mínim espai per a sostenir la tesi d'algun que afirma una mort aparent: Jesús és certament mort al 100%. És més, aquella misteriosa “aigua”, que no hauria de sortir d'un cos sa, normal, ens indica, segons la ciència mèdica moderna, que el

Crist deuria haver mort a causa d'un infart o, com ho deien els nostres avantpassats, amb el cor rebentat. Només en aquest cas hom verifica la separació del sèrum dels glòbuls rojos. Això explicaria aquell anòmal “sang i aigua”.

Crist, per tant, és mort veritablement, i és mort sigui a causa dels nostres pecats, sigui pel seu més viu i principal desig: poder cancel·lar els nostres pecats. «Amb la meua mort he vençut la mort i he exalçat l'home a la sublimitat del cel» (Melitó de Sardis). Déu, que ha mantingut la promesa de ressuscitar el seu Fill, mantindrà també la segona promesa: ens ressuscitarà també a nosaltres i ens enlairarà a la seva pròpia dreta. Posa, però, una condició mínima: creure en Ell i deixar-se salvar per Ell. Déu no imposa a ningú el seu amor en detriment de la humana llibertat.

En fi, sobre aquell Home que ha patit la llançada en el seu cor, «miraran aquell que han traspassat» (Jn 19,37), en dóna confirmació també l'Apocalipsi: «Mireu, ve enmig dels núvols, i tothom el veurà amb els propis ulls, fins aquells qui el van traspassar» (Ap 1,7). Aquesta és una sagrada exigència de la divina justícia: a la fi, també aquells que l'han refusat obstinadament, l'hauran de reconèixer. Fins i tot, el tirà autoidòlatra, l'assassí desprietat, l'ateu superb..., tots, sense excepció s'hauran d'agenollar-se davant d'Ell, tot reconeixent-lo com el ver, únic Déu. ¿No és millor, aleshores, ser-li des d'ara amics?